

Sygn. akt VI Ga 213/13

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 listopada 2013 r.

Sąd Okręgowy w Rzeszowie VI Wydział Gospodarczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Andrzej Borucki

Sędziowie: SO Barbara Frankowska

SR del. Andrzej Szydło (spr.)

Protokolant: st. sekr. sądowy Joanna Mikulska

po rozpoznaniu w dniu 14 listopada 2013 r. w Rzeszowie

na rozprawie

sprawy z powództwa: (...) Transport & (...) Spółki z o.o. w P.

przeciwko: (...) Spółce z o.o. w W.

o zapłatę

na skutek apelacji powoda od wyroku Sądu Rejonowego w Rzeszowie
V Wydziału Gospodarczego z dnia 19 czerwca 2013 r., sygn. akt V GC 560/11

I. oddała apelację,

II. zasądza od powoda (...) Transport
& (...) Spółki z o.o. w P. na rzecz pozwanego (...) Spółki z o.o.
w W. kwotę 1.200 zł (jeden tysiąc dwieście złotych) tytułem kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu
apelacyjnym.

Sygn. akt VI Ga 213/13

UZASADNIENIE

wyroku Sądu Okręgowego w Rzeszowie z dnia 14 listopada 2013 r.

Powód (...) P. (...) Transport & (...) Sp. z o.o. w P. w pozwie z dnia 22 grudnia 2010 r. wniósł o zasądzenie od pozwanego (...) Sp. z o. o. w W. na swoją rzecz kwoty 30.000 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 24 sierpnia 2010 r. oraz kosztami postępowania. W uzasadnieniu pozwu powód podał, że dochodzona pozwem kwota stanowi część „wynagrodzenia za sukces”, uiszczonego pozwanemu na poczet faktury nr (...) z zastrzeżeniem zwrotu, jako świadczenia nienależnego do którego spełnienia został zmuszony. Zdaniem powoda, prowadzone przez pozwanego negocjacje w przedmiocie restrukturyzacji zobowiązań nie zakończyły się w sposób uprawniający pozwanego do żądania „wynagrodzenia za sukces”, przedmiotem umowy z dnia 12 listopada 2008 r. nie było bowiem prowadzenie postępowania naprawczego przez pozwanego. Ponadto umowa ta nie wymienia redukcji (umorzenia) zobowiązań kredytowych powoda jako podstawy, od której powód uprawniony był do naliczenia wynagrodzenia za sukces. Natomiast gdyby uznać, że

postępowanie naprawcze jest objęte przedmiotem umowy z dnia 12 listopada 2008 r., to wynagrodzenie za sukces nie należy się pozwanemu, gdyż w okresie zakreślonym umową nie dojdzie do umorzenia (redukcji) zobowiązań.

W dniu 29 grudnia 2012 r. Sąd Rejonowy w Rzeszowie wydał przeciwko pozwanemu nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym.

Pozwany zaskarżył nakaz sprzeciwem w całości, wniósł o oddalenie powództwa i zasądzenie na swoją rzecz zwrotu kosztów postępowania. Zdaniem pozwanego, umowa z dnia 12 listopada 2008 r. obejmowała swym zakresem redukcję zadłużenia w ramach postępowania układowego, a tym samym na podstawie tej umowy był on uprawniony do obciążenia powoda wynagrodzeniem, co uczynił między innymi fakturą nr (...), tym samym zamieszczone na przelewach powoda zastrzeżenie zwrotu nie rodzi żadnych skutków. Pozwany wskazał, że na podstawie umowy podjął na rzecz powoda działania, które przyczyniły się do poprawy

jego sytuacji finansowej i dawały podstawy do skuteczniejszych negocjacji z bankami. Pozwany podniósł, że do czasu wniesienia pozwu w przedmiotowej sprawie, powód nigdy nie poruszył kwestii, że redukcja zobowiązań w ramach postępowania naprawczego nie była objęta umową z dnia 12 listopada 2008 r.

Sąd Rejonowy – Sąd Gospodarczy w Rzeszowie po przeprowadzeniu postępowania dowodowego wydał dnia 19 czerwca 2013 r. wyrok, którym oddalił powództwo w całości i zasądził od powoda na rzecz pozwanego kwotę 4817 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania.

W uzasadnieniu przedmiotowego wyroku Sąd Rejonowy wskazał, iż ustalił, że w związku z zawartymi przez powoda (...) P. (...) Transport & (...) Spółką z ograniczoną odpowiedzialnością w P. transakcjami terminowymi (opcjami na euro) oraz nagłym umocnieniem się spółki w III i IV kwartale 2008 r. spółce tej groziła niewypłacalność. W dniu 24 października 2008 r. powód złożył do Sądu Rejonowego w Rzeszowie, V Wydział Gospodarczy, Sekcja do spraw Upadłościowych i Naprawczych oświadczenie o wszczęciu postępowania naprawczego. Powód nie przedstawił w planie naprawczym projekcji finansowych, ani sposobu finansowania zrestrukturyzowanego zadłużenia. W dniu 3 listopada 2008 roku w siedzibie powoda w P., odbyło się spotkanie, podczas którego potwierdził, że transakcje terminowe nie zostały jeszcze rozliczone w całości, a harmonogram ich rozliczania jest rozłożony w czasie. Pozwany udzielił powodowi rekomendacji, doradzając natychmiastowe zamknięcie, czyli rozliczenie wszystkich zawartych transakcji terminowych. W dniu 4 listopada 2008 r. w siedzibie pozwanego doszło do spotkania reprezentantów stron, podczas którego powód przedstawił pozwanemu informacje dotyczące działalności powodowej spółki oraz szczegóły dotyczące zawartych transakcji terminowych, jak również poinformował go o stanie w dniu 24 października 2008 r. oświadczenia o wszczęciu postępowania naprawczego. Podczas spotkania strony zawarły umowę o świadczenie usług doradztwa finansowego. W umowie pozwany zobowiązał się do sporządzenia raportu dotyczącego analizy ryzyka związanego z zawartymi przez powoda transakcjami terminowymi oraz przeprowadzenia

negocjacji w przedmiocie restrukturyzacji zobowiązań. Strony określiły terminy wykonania usług oraz wysokość wynagrodzenia. Powód przedstawił pozwanemu dokumentację dotyczącą przedmiotu umowy oraz udzielił pełnomocnictw do rozmów z bankami. Powód udzielił pozwanemu w dniu 5 listopada 2008 roku pełnomocnictwa do prowadzenia rozmów mających na celu restrukturyzację finansową powoda oraz wystawił upoważnienia, w których wyraził zgodę na udzielanie przez banki informacji dotyczących powoda, objętych tajemnicą bankową. Pozwany przedstawił powodowi propozycje rozwiązań alternatywnych, jakie można zastosować do sytuacji w jakiej znalazł się powód. Pozwany nie zaakceptował tych propozycji. Pozwany rozpoczął prowadzenie rozmów z bankami, z którymi powód miał zawarte umowy o transakcje terminowe. Po kilku dniach powód poinformował pozwanego, że widzi realną możliwość załatwienia sprawy w drodze indywidualnych uzgodnień z przedstawicielami poszczególnych banków,

prowadzących do zawarcia uгод, na podstawie których bank w zamian za jednorazową wpłatę części należności zrezygnowałby z pozostałych roszczeń. Powód zobowiązał się również do przeprowadzenia prac mających na celu pozyskanie dla pozwanego funduszy, które zostałyby przeznaczone na zaspokojenie części roszczeń banków.

W okresie od 4 do 23 listopada 2008 roku współpraca między powodem i pozwanym była kontynuowana.

W dniu 12 listopada 2008 roku strony zawarły umowę o świadczenie usług doradztwa transakcyjnego. W § 1 ust. 1 umowy strony zastrzegły, że jej celem jest pozyskanie finansowania w przewidzianych w tym postanowieniu formach (...). Strony postanowiły, że za Transakcją będzie uważana także redukcja zobowiązań wynikających z zawartych przez Spółkę transakcji terminowych. Wartość tych zobowiązań miała zostać potwierdzona przez strony według wzoru określonego w Załączniku nr 1 A (§ 1 ust. 2 umowy).

Zgodnie z § 1 ust. 3 przedmiotem umowy było świadczenie usług doradztwa transakcyjnego, mających na celu doprowadzenie do Transakcji, co w szczególności miało obejmować takie formy działania jak: wykonanie przeglądu finansowo - operacyjnego Spółki („D. diligence”), zakończonego sporządzeniem

raportu z D. diligence (...), wykonanie wyceny Spółki co najmniej dwiema metodami, w tym metodą zdyskontowanych strumieni przyszłych przepływów pieniężnych, zakończonej przedstawieniem Zleceniodawcy raportu zawierającego wyniki wyceny („Wyniki wyceny”), przygotowanie materiałów informacyjnych na temat Spółki dla potencjalnych inwestorów, obejmujących T. i Memorandum Informacyjne, dokonanie identyfikacji potencjalnych inwestorów zainteresowanych Transakcją i przedstawienia Zleceniodawcy listy tych inwestorów (...), sporządzonej według wzoru zawartego w Załączniku nr 1 do Umowy, przy czym strony postanowiły, że Lista może być na bieżąco uzupełniana w okresie obowiązywania Umowy, weryfikację zainteresowania Transakcją ze strony inwestorów znajdujących się na Liście, przekazanie zainteresowanym inwestorom Memorandum Informacyjnego Spółki wraz z harmonogramem i procedurą Transakcji, zebranie od zainteresowanych inwestorów wstępnych ofert dotyczących Transakcji, ich analizę oraz przygotowanie rekomendacji dla Zleceniodawcy odnośnie dalszego przebiegu Transakcji, doprowadzenie do zawarcia Transakcji poprzez wsparcie Zleceniodawcy w zakresie: nadzoru i koordynacji prac prowadzonych przez doradców inwestorów zainteresowanych Transakcją prowadzenia negocjacji z zainteresowanymi inwestorami, nadzoru i koordynacji prac innych doradców lub przedstawicieli Zleceniodawcy, przygotowania dokumentacji prawnej dotyczącej Transakcji.

Ponadto w § 3 ust. 5 umowy ustalono, że zleceniodawca zapłaci zleceniobiorcy wynagrodzenie („Wynagrodzenie za sukces”), o ile w okresie obowiązywania umowy lub w ciągu osiemnastu miesięcy po jej wygaśnięciu dojdzie do zawarcia Transakcji pomiędzy zleceniodawcą a inwestorem znajdującym się na Liście (pkt a) lub zawarcia Transakcji, o której mowa w § 1 ust. 2, to jest do redukcji zobowiązań wynikających z zawartych przez Spółkę transakcji terminowych (pkt b). Wysokość Wynagrodzenia za sukces została uzależniona od wartości Transakcji, która miała być ustalona zgodnie z § 3 ust. 6 umowy, w szczególności jako wartość zmniejszenia zobowiązań pozwanej spółki wynikających z zawartych przez nią transakcji terminowych obliczona, jako różnica pomiędzy wartością potwierdzoną przez strony, a wartością zredukowanych zobowiązań wynikających z zawartych przez spółkę

transakcji terminowych w chwili wystawienia przez zleceniobiorcę faktury (§ 3 ust. 6 pkt k umowy). Wynagrodzenie za sukces miało być obliczone jako iloczyn wartości Transakcji i współczynnika procentowego wynoszącego 3,2%.

Strony ustaliły, że płatność wynagrodzenia za sukces będzie dokonana przez zleceniodawcę w terminie 14 dni licząc od dnia wystawienia faktury przez zleceniobiorcę, przy czym zleceniobiorca wystawi fakturę nie wcześniej niż po zaistnieniu określonych w § 3 ust. 9 umowy zdarzeń, w szczególności po zawarciu porozumienia dotyczącego zmniejszenia zobowiązań Spółki wynikających z zawartych przez Spółkę transakcji terminowych, w przypadku zawarcia Transakcji w formie, o której mowa § 1 ust. 2 umowy (§ 3 ust. 9 pkt f umowy).

Ustalona według powyższych zasad kwota wynagrodzenia miała zostać powiększona o podatek VAT, obliczony zgodnie z obowiązującymi przepisami prawa podatkowego (§ 3 ust. 12 umowy).

Umowa została zawarta na okres osiemnastu miesięcy od dnia jej podpisania (§ 8 ust. 1 umowy). Strony zastrzegły, że wszelkie zmiany umowy wymagają formy pisemnej pod rygorem nieważności (§10 ust. 2 umowy).

W dacie zawarcia umowy z dnia 12 listopada 2008 r. strony posiadały wiedzę, że zainicjowano postępowanie naprawcze.

W dniu 12 listopada 2008 r. powód złożył wniosek o publikację ogłoszenia o wszczęciu takiego postępowania w Monitorze Sądowym i Gospodarczym. Ogłoszenie to ukazało się w dniu 24 listopada 2008 r.

W spotkaniu przeprowadzonym z inicjatywy pozwanego w dniu 13 listopada 2008 roku, oprócz stron uczestniczyli przedstawiciele banków, z którymi powód zawarł umowy dotyczące transakcji terminowych. Banki do czasu tego spotkania nie posiadały informacji, na jaką skalę powód zawierał transakcje i z iloma bankami równocześnie. W spotkaniu brali udział przedstawiciele; (...) Bank (...) SA, Bank (...) SA, Bank (...) SA, (...) Bank SA, Bank (...) SA, (...) Bank (...) SA, (...) Bank (...) SA, Bank (...) SA. Na spotkaniu powód po raz pierwszy poinformował banki, że złożył wniosek o wszczęcie postępowania naprawczego, mimo, że umowy ramowe z bankami zobowiązywały powoda do informowania banków o kondycji finansowej,

zaś pozwany przedstawił przygotowaną przez siebie (na podstawie danych i informacji przekazanych uprzednio przez pozwanego) prezentację na temat sytuacji finansowej powoda.

Wskutek działań pozwanego powód zawarł w dniu 21 listopada 2008 r. umowę ugody z (...) Bank (...) S.A. skutkiem, której nastąpiła redukcja zobowiązań powoda z kwoty 26 424 461,89 zł do kwoty 4 000 000,00 zł, która stanowiła 15,14% zobowiązań pozwanego wobec (...) Bank (...) SA, że efektywny stopień redukcji zobowiązań pozwanego wobec (...) Bank (...) S.A. wyniósł 84,86%. Powód wystawił z tego tytułu pozwanemu faktury VAT nr (...) na łączną kwotę 717 452,80 zł, które zostały w całości zapłacone.

W okresie od dnia 13 listopada 2008 r. do dnia 23 lutego 2009 r. pozwany negocjował w imieniu powoda obniżenie jego zobowiązań wobec banków wykonując między innymi takie czynności jak: spotkania, korespondencję elektroniczną, rozmowy telefoniczne, prowadzenie telekonferencji z przedstawicielami wyżej wymienionych banków oraz uczestnictwo w Zgromadzeniach Wierzycieli Powoda. Ponadto pozwany składał jako pełnomocnik powoda propozycje ugodowe bankom, a także spowodował uzyskanie przez powoda przesunięcia terminu płatności istotnej części raty leasingowej na rzecz (...) Sp. z o. o.

W okresie od dnia ukazania się w Monitorze Sądowym i Gospodarczym ogłoszenia o wszczęciu postępowania naprawczego przez pozwanego, czyli od dnia 24 listopada 2008 roku do dnia zgromadzenia wierzycieli, na którym przyjęto układ to jest do dnia 23 lutego 2009 roku, pozwany, jako pełnomocnik powoda, prowadził negocjacje z bankami, mające na celu wypracowanie rozwiązania, które uchroniłoby powoda przed bankructwem. Negocjacje te były prowadzone w przeważającym stopniu w związku z zainicjowanym przez powoda postępowaniem naprawczym. W tym celu pozwany odbywał zarówno rozmowy telefoniczne, telekonferencje jak i spotkania dwustronne z poszczególnymi bankami. Powód zorganizował i brał udział w spotkaniach z następującymi bankami: Bank (...)

(...) SA, Bank (...) SA, (...) Bank SA, (...) Bank (...) SA, Bank (...) SA. W tym samym okresie pozwany doprowadził do zawarcia przez powoda porozumienia pomiędzy Bankiem (...) S.A. W okresie od 24 listopada 2008 roku do 23 lutego 2009 roku odbyły się trzy zgromadzenia wierzycieli w dniach 4, 19 i 23 lutego 2009 roku, wszystkie z udziałem pozwanego, przy czym dwa z nich, w tym zgromadzenie na którym przyjęto układ w dniu 23 lutego 2009 roku, odbyły się w siedzibie powoda. Zgromadzenie wierzycieli w dniu 19 lutego 2009 roku odbyło się w siedzibie spółki zależnej od pozwanego w R..

W toku postępowania naprawczego pozwany na żądanie banków, sformułowane podczas spotkania w dniu 13 listopada 2008 roku, przygotował dla nich i wysłał im za pośrednictwem poczty elektronicznej w dniu 22 grudnia

2008 roku wstępną projekcją przepływów pieniężnych powoda za lata 2009-2013, prognozowany rachunek zysków i strat (...) za lata 2009-2013, prognozowany bilans (...) na dzień 31 grudnia 2008, 2009, 2010, 2011, 2012 i 2013 roku.

Przesłany materiał zawierał również propozycję spłaty zobowiązań z tytułu transakcji terminowych w wysokości 23% zadłużenia, które według ówczesnej wiedzy pozwanego wynosiły łącznie około 108 mln zł.

Pozwany przygotował dla powoda kompletny plan naprawczy na potrzeby przeprowadzenia postępowania naprawczego, na podstawie którego były prowadzone negocjacje z bankami i prezentowane konkretne propozycje układowe.

P. przed każdym zgromadzeniem wierzycieli wykonywał czynności doradcze, to jest przygotowywał między innymi kolejne wersje planów naprawczych, zawierające propozycje układowe. Każdy z planów naprawczych, zgodnie z ustaleniami poczynionymi przez powoda i pozwanego, był przez powoda przesyłany do pozwanego, a następnie był wysyłany do banków.

Pozwany uczestniczył także w spotkaniach z Nadzorcą Sądowym i przygotowywał niezbędne dokumenty.

Pozwany podczas trwania postępowania naprawczego informował biegłego, powołanego przez Sąd o sytuacji finansowej powoda.

W trakcie postępowania naprawczego wierzyciele powoda zostali podzieleni na dwie listy, na pierwszej umieszczono zobowiązania, które powstały w wyniku rozliczenia transakcji terminowych oraz zobowiązania wynikające z kredytów bankowych, nie posiadające zabezpieczeń rzeczowych i gwarancji bankowych, zaś na drugiej wierzytelności zabezpieczone rzeczowo (zastawem rejestrowym).

W dniu 23 lutego 2009 r. powód oraz Bank (...) S.A., Bank (...) S.A., (...) Bank S.A., Bank (...), (...) Bank (...) S.A., (...) Bank (...) S.A., F. Bank (...) oraz Bank (...) S.A. zawarli porozumienie układowe, na mocy którego zobowiązania pozwanego wobec tych banków zredukowano o 49 % (54.835.882,92 zł), to jest z kwoty 111.909.957,92 zł do kwoty 57.084.075,00 zł.

Postanowieniem z dnia 10 kwietnia 2009 r., sygn. akt V Gn 2/08 Sąd Rejonowy w Rzeszowie zatwierdził układ.

Począwszy od miesiąca lipca 2009 r. pozwany wystawiał powodowi miesięczne faktury, obejmujące należność za „sukces” z tytułu realizacji umowy z dnia 12 listopada 2008 r. Powód uiścił z tego tytułu należność objętą fakturą nr (...) w kwocie 219.292,73 zł, zastrzegając zwrot świadczenia.

W dalszej części uzasadnienia zawierającej rozważania natury prawnej Sąd Rejonowy wskazał, że postępowanie dowodowe potwierdziło, że umowa z dnia 12 listopada 2008 r. obejmowała redukcję zadłużenia w ramach postępowania naprawczego. Wynika to z treści samej umowy, w której strony nie wyłączyły z zakresu działania powoda czynności wiążących się z prowadzeniem postępowania naprawczego. Sąd przyjął, że redukcja zobowiązań z transakcji terminowych w tym trybie wchodzi w zakres pojęcia (...) w świetle § 1 ust. 1 umowy, jeżeli była wynikiem działań powoda, a jej celem było pozyskanie finansowania w formach określonych w postanowieniu. Niewątpliwie w dacie zawarcia umowy strony wiedziały o prowadzeniu wobec powoda postępowania naprawczego. Pomimo zakazu zbywania i obciążania majątku przez przedsiębiorcę od dnia wszczęcia postępowania naprawczego do dnia prawomocnego rozstrzygnięcia, co do zatwierdzenia układu lub umorzenia postępowania (art. 501 ust. 1 prawa upadłościowego i naprawczego), strony wskazały w umowie, że pod pojęciem

(...) mieści się też redukcja zobowiązań z transakcji terminowych, więc zdawały sobie sprawę, że może to nastąpić również w toku postępowania naprawczego. Zdaniem Sądu Rejonowego wobec powyższych okoliczności, pozwany w oparciu o umowę był uprawniony do obciążenia powoda wynagrodzeniem „za sukces”, o którym mowa w § 3 ust. 5 umowy, co uczynił między innymi fakturą nr (...). Istotnie, postępowanie naprawcze skutkowało redukcją zadłużenia wynikającego z transakcji terminowych, co stanowi „sukces” w rozumieniu § 1 ust. 1 umowy. Przy czym samo zawarcie układu wypełniało znamiona skutku w postaci redukcji zobowiązań (rozumianą jako zobowiązanie

wierzycieli do zwolnienia powoda z części długu) i rodziło po stronie powoda obowiązek zapłaty wynagrodzenia za „sukces”, niezależnie od późniejszego wykonania tego układu przez powoda. Przedmiotowe wynagrodzenie zostało naliczone w sposób prawidłowy, zgodnie z umową, brak jest podstaw do żądania jego zwrotu, jako nienależnego.

Jako podstawę prawną dla oddalenia powództwa Sąd wskazał przepis art. 410 § 1 kc w zw. z art. 405 kc, zaś jako podstawę rozstrzygnięcia o kosztach art. 98 kpc. Sąd podał, że przyznał wynagrodzenie dla fachowego pełnomocnika w wysokości podwójnej stawki minimalnej, biorąc pod uwagę rodzaj i stopień zawłości sprawy oraz wysoki nakład pracy radcy prawnego w sprawie.

Apelację od wyroku Sądu Rejonowego w Rzeszowie wniósł powód. Powód zaskarżył wyrok w całości, wniósł o jego zmianę i oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów postępowania według norm przepisanych oraz kosztów zastępstwa procesowego za obie instancje,

ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Rzeszowie.

Zaskarżonemu wyrokowi powód zarzucił

I. naruszenie prawa materialnego, a to:

a) art. 6 k.c. poprzez jego niezastosowanie polegające na przyjęciu, iż powód udowodnił wystąpienie Transakcji to jest redukcji zobowiązań wynikających z zawartych przez spółkę transakcji terminowych w okresie obowiązywania umowy z dnia 12 listopada 2008 r. lub w ciągu 18 miesięcy po jej wygaśnięciu;

b) art. 65 k.c. poprzez jego niezastosowanie polegające na przyjęciu, iż:

- umowa zawarta pomiędzy stronami w dniu 12.11.2008 r. obejmowała w swym zakresie postępowanie naprawcze jako zdarzenie (Transakcję w rozumieniu § 1 ust. 2 w/w umowy) uprawniające powoda do uzyskania wynagrodzenia za sukces z § 3 ust. 3 b) w/w umowy,
- w stosunkach prawnych pomiędzy powodem, a pozwanym poprzez zawarcie układu w postępowaniu naprawczym prowadzonym pod sygn. akt V Gn 2/08, doszło do redukcji zobowiązań pozwanego w rozumieniu § 1 ust. 2 umowy z dnia 12 listopada 2008 r.

- naruszenie przepisów postępowania cywilnego, a to:

a) art. 328 § 2 k.p.c. poprzez jego niezastosowanie polegające na braku należytego

uzasadnienia zaskarżonego wyroku, zarówno w zakresie podstawy faktycznej rozstrzygnięcia jak i wyjaśnienia podstawy prawnej wyroku,

b) art. 233 § 1 k.p.c. w związku z art. 285 § 1 k.p.c. poprzez naruszenie zasady wszechstronnego rozważenia zebranego materiału dowodowego, w szczególności poprzez przyjęcie, iż:

- zakres umowy z dnia 12 listopada 2008 r. obejmował wyniki postępowania naprawczego pomimo szeregu okoliczności wskazujących na zupełnie przeciwne stanowisko,

- poprzez zawarcie układu w postępowaniu naprawczym doszło do redukcji zobowiązań pozwanego w rozumieniu § 1 ust. 2 umowy z dnia 12 listopada 2008 r. pomimo przeciwnego brzmienia umowy w tym zakresie,

- zbędne dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy są dowody zawnioskowane przez powoda w piśmie z dnia 30 kwietnia 2013 r.;

c) art. 98 k.p.c. w związku z § 2 ust. 1 i 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego

ustanowionego z urzędu poprzez jego niewłaściwe zastosowanie polegające na przyjęciu, iż w niniejszej sprawie rodzaj i stopień zawichości sprawy oraz wysoki nakład pracy radcy prawnego w sprawie uzasadniają przyznanie mu podwójnej stawki wynagrodzenia minimalnego;

II. błędy w ustaleniach faktycznych polegające na:

a) całkowitym pominięciu wpływu umowy ugody zawartej z bankiem (...)A., wynagrodzenia wypłaconego pozwanemu z tego tytułu przez powoda oraz zeznań pozwanego złożonych na rozprawie przed Sądem Okręgowym w Warszawie w dniu 21 września 2012 r. oraz przed Sądem I Instancji na zasadność dochodzonego przez powoda roszczenia,

b) braku ustalenia i precyzyjnego wskazania, czy czynności podejmowane przez

pozwanego stanowiły realizację postanowień umowy z dnia 12 listopada 2008 r. czy też z dnia 4 listopada 2008 r.; obie bowiem umowy były umowami doradztwa transakcyjnego - a takim nazewnictwem posługuje się Sąd I Instancji;

c) całkowitego pominięcia kwestii działań i czynności podejmowanych przez pozwanego w celu wymuszenia nienależnego świadczenia (groźby upadłości);

d) całkowitym pominięciu kwestii terminu w którym pozwany zażądał od powoda wypłaty wynagrodzenia za tak zwany „sukces” oraz stanowiska zajętego wówczas przez powoda (spotkanie z 29 kwietnia 2009 r.).

Pozwany złożył odpowiedź na apelację, w której zażądał oddalenia apelacji w całości i zasądzenia na swą rzecz kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym. Pozwany oświadczył jednocześnie, że przychyła się do sformułowanego w apelacji żądania oddalenia powództwa w całości. Pozwany podkreślił, że podniesione w apelacji zarzuty są chybione.

Sąd Okręgowy rozpoznając apelację ustalił i zważył, co następuje:

Na wstępie wskazać należy, iż w kontekście zawartego w apelacji żądania zmiany zaskarżonego wyroku oraz twierdzeń sformułowanych w uzasadnieniu apelacji, zawarte w niej żądania oddalenia powództwa uznać należy za oczywistą omyłkę pełnomocnika powoda, która to w postępowaniu apelacyjnym nie rodzi istotnych konsekwencji.

Przechodząc do meritum Sąd Okręgowy stwierdza, iż poczynione przez Sąd Rejonowy w Rzeszowie ustalenia w zakresie stanu faktycznego są prawidłowe, a zaskarżony wyrok odpowiada prawu.

Rzeczą powoda w niniejszym procesie było wykazanie, że kwota której dochodzi pozwem była przez niego nienależnie świadczona na rzecz pozwanego (art. 405 kc w zw. z art. 410 kc). Dla osiągnięcia powyższego w pierwszej kolejności powód winien był wykazać, że nie doszło do „transakcji” w rozumieniu umowy, z tytułu czego pozwany uprawniony było do wynagrodzenia za „sukces”. W istocie powód zobligowany był, więc wykazać że zgodny zamiar stron umowy nie obejmował wyników postępowania naprawczego (art. 6 kc). W ocenie Sądu Okręgowego powód powyższego obowiązku nie udźwignął. W umowie strony nie zawarły postanowienia wyłączającego wyniki postępowania naprawczego, zgromadzony w sprawie materiał dowodowy jednoznacznie potwierdza fakt, iż pozwany podejmował szereg czynności w postępowaniu naprawczym otwartym przez powoda, jednocześnie w toku postępowania powód uniemożliwił przeprowadzenie w sposób pełny najbardziej miarodajnego dla ustalenia zgodnego zamiaru stron umowy dowodu z przesłuchania stron (nie stawił się reprezentant powoda). W pełni zatem uzasadnione było przyjęcie przez Sąd pierwszej instancji interpretacji umowy odpowiadającej jej literalnemu brzmieniu, a to uznanie że wyniki postępowania naprawczego były „transakcją” w rozumieniu umowy, a dokonana w nim redukcja zobowiązań stanowi „sukces” za który pozwanemu należy się wynagrodzenie. Należy mieć na uwadze fakt, iż szeroko rozumianym celem

umowy stron było utrzymanie bytu gospodarczego powoda i z tej perspektywy należy interpretować zapisy umowy. Dla osiągnięcia powyższego celu w istocie bez znaczenia było w jakim trybie do redukcji zobowiązań dojdzie.

W powyższym kontekście zawarte w apelacji zarzuty powoda odnośnie naruszenia przez Sąd pierwszej instancji norm zawartych w przepisach prawa materialnego, a to art. 6 kc i art. 65 kc uznać należy za chybione. Przy czym zarzut dotyczący naruszenia art. 6 kc, w ocenie Sądu nie przystaje do

okoliczności niniejszej sprawy, choćby z uwagi na zasady rozkładu ciężaru dowodu w procesie.

Podobnie bezzasadne są w świetle powyższego dalsze zarzuty zmierzające do wykazania błędów Sądu Rejonowego w zakresie ustaleń stanu faktycznego i przekroczenia zasad swobodnej oceny dowodów. Zgromadzony w sprawie materiał dowodowy został prawidłowo oceniony i Sąd Rejonowy wysnuł z jego treści logiczne wnioski, nie przekroczył przy tym norm wyznaczonych treścią art. 233 § 1 k.p.c..

Odnośnie zarzuty błędnego ustalenia okoliczności faktycznych w zakresie nie wskazania czy podejmowane przez pozwanego czynności stanowiły realizację umowy z dnia 4 listopada 2008 r., czy też umowy z dnia 12 listopada 2008 r., nadmienić należy, iż w świetle wywodów zawartych w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku oczywistym jest, iż Sąd Rejonowy ustalał okoliczności związane z realizacją umowy w wykonaniu której powód świadczył na rzecz pozwanego kwotę, której zwrotu aktualnie się domaga. Zarzut pozostaje, zatem w sprzeczności z logicznymi wnioskami płynącymi z analizy uzasadnienia wyroku Sądu pierwszej instancji.

Dalsze okoliczności, które zdaniem powoda zostały przez Sąd pierwszej instancji bezzasadnie pominięte, w ocenie Sądu Okręgowego nie mają istotnego znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy, słusznie zatem Sąd Rejonowy okoliczności ich nie analizował.

Podkreślić należy, iż w umowie stron mowa jest o „redukcji zobowiązań”, a nie o „umorzeniu długów”, redukcja zobowiązań w układzie zawartym przez powoda z wierzycielami, stanowi właśnie taki przewidziany umową efekt, wyłącznie od powoda zależy realizacja układu i osiągnięcie finalnie efektu w postaci umorzenia długów. Przyjęcie prezentowanej przez powoda koncepcji, jakoby brak, na chwilę naliczenia przez pozwanego wynagrodzenia za „sukces”, skutku w postaci umorzenia wierzytelności, wyłącza zasadność żądania takiego wynagrodzenia, w istocie wiązałoby się z uznaniem, że pozwany w swoich działaniach biznesowych nie kieruje się logiką i rozsądkiem, skoro możliwość żądania przez niego wynagrodzenia po

wykonaniu umowy, uzależniona byłaby wyłącznie od działań strony przeciwnej. Powyższe twierdzenia powoda jako sprzeczne z logiką i doświadczeniem życiowym uznać należy za nieuprawnione.

Odnosząc się do zarzutu naruszenia art. 328 § 2 kpc stwierdzić należy iż jest on również pozbawiony podstaw, uzasadnienie zaskarżonego wyroku zawiera bowiem wszystkie niezbędne elementy umożliwiające kontrolę instancyjną. Zwięzłość zawartych w nim rozważań prawnych jest zaletą nie wadą, bowiem o sile przekonywania decyduje nie ilość a jakość użytych argumentów.

Bezzasadny jest również zarzut naruszenia przez Sąd przepisu art. 98 kpc, w przekonani Sądu Okręgowego w okolicznościach niniejszej sprawy Sąd Rejonowy uprawniony był do zastosowania przepisu § 2 ust. 1 i 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (...).

Mając powyższe na uwadze apelację, jako bezzasadną w całości, należało oddalić na podstawie art. 385 kpc.

O kosztach postępowania apelacyjnego Sąd Okręgowy orzekł na podstawie art. 98 § 1 i 3 kpc w zw. z. art. 108 kpc.

Zarządzenie:

Odpis wyroku z odpisem uzasadnienia doręczyć pełnomocnikowi powoda.